

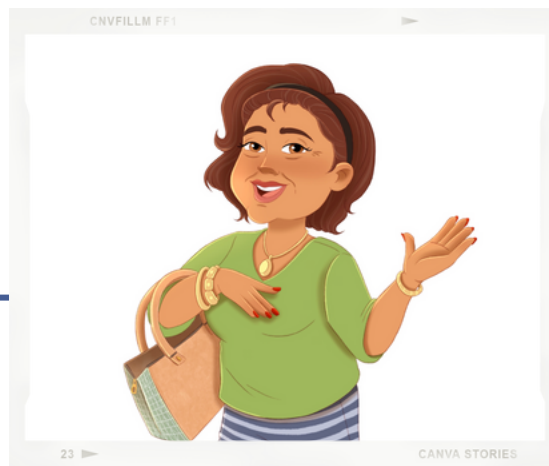
משי א'וקנו
אני וסיבא מתי
פרק 11





הקצנה

קוראים לי מזוי, למה מזוי? על שם סבתא מזל.
 סבתא מזל ואני תמיד היינו יחד,
 בשמחות שלי היא חיבקה ונישקה אותי,
 ברגעים הקשים חיבקה אותי ועטפה אותי בחום ואהבה,
 המילים שלה והאמונה שלה טמונות בי.
 סבתא מזל היתה אישה מצחיקה מאוד,
 ויש לי אינספור חוויות איתה.
 לכן, יום אחד כשהיא ניפרדה ממני
 והשאירה בי חלל כל כך גדול,
 פשוט התחלתי לכתוב...
 מה בדיה בסיפורים, ומה אמת?
 אני אצטט את המשפט
 "שבכל צחוק יש גם קצת אמת".
 שתהיה לכם קריאה נעימה.



פסק 11 מוכנה

חג חנוכה הגיע, שמחה וששון. לכל נכד סופגנייה, החנוכייה כבר מוכנה, וסביבונים בכל פינה. וסבתא כרגיל במטבח, עושה קסמים. בחופשת החנוכה אני ואחי אצל סבתא באופן קבוע.

בוקר אחד, בחופשת החנוכה, קמנו מוקדם. סבתא טיגנה לביבות ורידדה בצק לסופגניות. אני ואחי ישבנו בבית העץ שלנו. איזה בית עץ? לסבתא היו בגינה עצים ענקיים. השורשים הגדולים שלהם הצליחו להרים את המרצפות בבית ולסתום בכל חורף את הביוב בשכונה עד שכל הרחוב היה מוצף...

בכל מקרה, דוד מבורך בנה לנו בית עץ על אחד העצים הגדולים האלה, ושם ישבנו ואכלנו להנאתנו לביבות חמות.

פתאום החל לרדת גשם. קודם טפטופים, ואחר כך – מבול. סבתא היתה עדיין שקועה בטיגון, דוד מבורך ישן שנת ישרים, ודוד חיים יצא לטיול. בדיוק אז דודה שמחה קמה מהמיטה. רגליה נגעו ברצפה, והיא הרגישה רטיבות. לרגע חשבה שהיא חולמת. נעמדה על הרגליים, הסתכלה על הרצפה, וראתה שהמים מגיעים לה עד הברכיים. הסתכלה על התקרה, וזרזיף של מים נחת לה על המשקפיים.

ואז נשמעה הצעקה שהקפיצה אפילו אותנו בבית העץ שלנו...

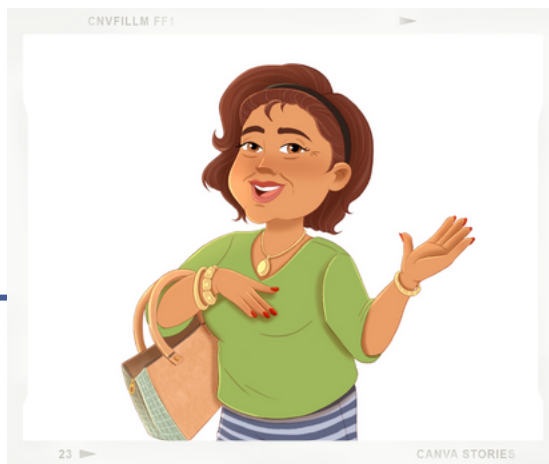
"אמא!!!!!!!!!!!!!!" צרחה דודה שמחה, החדר שלי מוצף מים!"

שמחה פתחה את דלת החדר שלה, והמים הציפו את כל הבית.

סבתא מזל נבהלה: "מה את צועקת, על מה המהומה!?"

"הבית כולו מים ואת מטגנת לביבות!" ענתה לה דודה שמחה.

"לא נורא, מים זו ברכה", סבתא אמרה. "קחי מגב ותגרפי את כל המים לחצר..."



פסק 11 מוכח

דודה שמחה ניסתה להוציא במגב את כל המים. הוציאה מהחדר, והם נכנסו לה מהמרפסת. הוציאה מהסלון, והם נכנסו לה מהדלת...
התברר שענף נפל מאחד העצים הגדולים ושבר את גג הרעפים.
דודה שמחה היתה עצבנית. לבסוף ירדנו אני ואחי מבית העץ וניסינו לעזור לה להוציא את המים בדליים.

לפתע הגשם פסק. דודה שמחה התעייפה, אבל אנחנו דווקא נהנינו מהמשחק במים...

סבתא הגישה לשולחן לביבות חמות וסופגניות, והריח חימם את הבית. הרצפה הבריקה, ודוד מבורך התעורר סוף-סוף!
"בוקר טוב, הוא אמר, "מה חדש היום? הבית נקי! ואיזה ריח של לביבות..."
דודה שמחה נשמה עמוק, ואנחנו צחקנו. אפילו כשהבית מוצף דוד מבורך ישן שנת דובים.

פתאום שמענו נקישות של טפטוף. דודה שמחה לקחה את המגב, מסרה אותו לדוד מבורך ואמרה לו, "המשמרת הבאה היא שלך. לך תנעל מגפיים, אתה תזדקק להם."

באותה שנייה ירדה טיפה על ראשו של דוד מבורך, ונעלי הבית שלו התמלאו במים...